

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ
**ΑΛΦΡΕΝΤ
& ΑΓΚΑΘΑ**

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΚΟΥΤΙ

Άνα Καμπόι

ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ Νίκος Πρατσίνης

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

*Αφιερώνεται στον Άλεξ
με αγάπη και ευγνωμοσύνη*

Περιεχόμενα

Πρόλογος	9
1. Το μεγαλύτερο γεγονός στον κόσμο της επιστήμης	17
2. Ο κινηματογράφος Ρέβιλ	29
3. Εκεί που δεν το περίμεναν, να 'σου κι ένα δέμα!	43
4. Η μαγεία του κινηματογράφου	55
5. Η παράδοση του πακέτου	69
6. Αναπάντητα ερωτήματα	81
7. Στα ίχνη του μυστηριώδους άντρα	99
8. Το μαγικό κουτί	111
9. Η Τράπεζα της Αγγλίας	129
10. Ένα αναπάντεχο εύρημα	147
11. Απρόσμενα παιχνίδια	157
12. Ένα τυχαίο συμβάν	177
13. Δύο κινήσεις μπροστά	191
14. Ένα τέλειο σχέδιο	201
15. Συνάντηση εν πλω	221
Επίλογος	239
Αυτό το ήξερες;	248

Πρόλογος

Ο άντρας με το καπέλο σήκωσε το γιακά του παλτού του και κρύφτηκε πίσω από τη γωνία. Ήξερε πως δεν τους είχε ξεφύγει. Πριν από ένα λεπτό, όταν, λαχανιασμένος, είχε σπηριαστεί στον τοίχο για να ξαναβρεί την ανάσα του, παρατήρησε κάποιον να σταματά λίγα μέτρα πίσω του.

Εδώ και αρκετή ώρα, η γκριζα μορφή βρισκόταν συνεχώς στο κατόπι του. Και μπορεί να ήταν απλώς μια μορφή, μια ανώνυμη παρουσία, είχε όμως καταφέρει να τον ακολουθήσει μέχρι εκείνον το δρόμο. Τώρα παρέμενε ασάλευτη, σιωπηλή. Τον περίμενε. Μεσ στην ομίχλη το μόνο που ξεχώριζε ήταν μια λάμψη – μάλλον η αντανάκλαση από το ρολόι τσέπης που φορούσε.

Ο άντρας με το καπέλο κράτησε την ανάσα του. Δύσκολα θα άφηνε τώρα την κρυψώνα του, κυρίως επειδή κουβαλούσε αυτό το πακέτο, που να πάρει η ευχή! Ήταν ογκώδες και τετράγωνο, βαρύ σαν κοτρόνι, τυλιγμένο σε καφέ χαρτί. Ένας τραχύς σπάγκος ασφάλιζε τις πλευρές του. Ο άντρας ήξερε πως θα δυσκολευόταν να ξεφύγει σέρνοντας μαζί του τέτοιο

βάρος. Δεν είχε όμως άλλη λύση. Έπρεπε να εκτελέσει την αποστολή του.

Σκέπασε με το παλτό του το ογκώδες πακέτο, που έδειχνε ωστόσο να βρίσκεται σε καλή κατάσταση, και το έσφιξε πιο γερά για να το προστατέψει, λες και κουβαλούσε κανένα ανυπεράσπιστο ζωάκι. Περίμενε λίγο μήπως και τον ξέχναγε η γκριζα μορφή, μήπως εγκατέλειπε την προσπάθειά της και συνέχιζε το δρόμο της. Όταν όμως ξεμύτισε από τον τοίχο και κοίταξε προς το μέρος της, κατάλαβε πως τα πράγματα δεν ήταν όπως τα 'θελε.

Στο βάθος του έρημου δρόμου η μορφή είχε κουρντίσει το ρολόι της, το είχε βάλει στην τσέπη και κατευθυνόταν προς την κρυψώνα του άντρα, αποφασισμένη να συλλάβει το θήραμά της.

Έντρομος ο άντρας με το καπέλο ξανάρχισε να τρέχει. Διέσχισε τον πλακόστρωτο δρόμο, που τον φώτιζαν μονάχα οι λάμπες γκαζιού από τα κτίρια. Ήξερε πως αν κατάφερνε να γλισθήσει απαρατήρητος, ίσως και να είχε μια ευκαιρία να σωθεί. Σίγουρα όμως δεν μπορούσε να συνεχίσει να τρέχει για πολλή ώρα. Έπρεπε να κρυφτεί κάπου για να ξαναπάρει ανάσα και ταυτόχρονα έπρεπε να κάνει τη σκιά να χάσει τα ίχνη του, να την αφήσει να περάσει από μπροστά του δίχως να τον δει.

Η ομίχλη κατάπινε όλο και περισσότερο το σκοτάδι της νύχτας. Ο άντρας προσπαθούσε να μπερδέψει τα ίχνη του στα δρομάκια που έμοιαζαν με λαβύρινθο. Πάνω από μία φορά το πακέτο κόντεψε να του φύγει από τα τρεμάμενα δάχτυλά του, ήταν όμως αρκετά τυχερός και το συγκράτησε.

Έστριψε άλλους δυο δρόμους, περιπλανήθηκε για μερικά λεπτά στα τυφλά, και τελικά έπαψε να ακούει τα βήματα της σκιάς. Τη σιγαλιά της νύχτας έσπαγε μονάχα η κοφτή του ανάσα, και ο άντρας θεώρησε πως είχε καταφέρει να γλιτώσει από τη σκιά.

Έριξε μια ματιά γύρω του και ανακάλυψε πως βρισκόταν σε μια μικρή πλατεία. Έκανε τη σκέψη πως η σκιά θα πρέπει να είχε χαθεί στο λαβύρινθο των στενών δρόμων, αν και ήταν ζήτημα χρόνου να τον συναντήσει ξανά. Κοίταξε πάλι γύρω του ψάχνοντας μέρος να κρυφτεί. Ένωθε σαν ποντίκι έτοιμο να πιαστεί στη φάκα. Πώς θα κατάφερνε να ξεφύγει; Και τι να έκανε το ογκώδες πακέτο; Κοίταξε απέναντι και συνειδητοποίησε πως μόλις είχε βρει τρόπο να ασφαλίσει το πακέτο για το οποίο ανησυχούσε τόσο πολύ.

* * *

Η κυρία Μπουμπλέ άκουσε το κουδούνι του καταστήματος και σήκωσε το κεφάλι της από το βιβλίο αποστολών. Ήταν η ώρα που το ταχυδρομείο έκλεινε και η γυναίκα περίμενε πώς και πώς να φτάσει στο σπίτι της για να αράξει δίπλα στο τζάκι και να ξεκουράσει τα πόδια της.

Όλο το απόγευμα δεν είχε μπει κανένας πελάτης. Όμως, για κακή της τύχη, τρία λεπτά προτού αμπαρώσει την πόρτα, έκανε την εμφάνισή του ένας άγνωστος, που ήθελε να στείλει ένα δέμα.

Η κυρία Μπουμπλέ τού έριξε μια ματιά πάνω από τα γυαλιά της. Ο τύπος φαινόταν πολύ ταλαιπωρημένος. Το πρόσωπό

του, κάπως πρησμένο και μούσκεμα στον ιδρώτα, μαρτυρούσε πως κάτι βιαστικό κι επείγον του συνέβαινε. Φορούσε ένα καπέλο σε καφέ χρώμα, που ταίριαζε πολύ με το παλτό του στο χρώμα της άμμου. Το πιο αξιοπρόσεχτο πάνω στον κατάκοπο άντρα ήταν οι ψηλές μπότες του με τα παράξενα σχέδια.

Ο άντρας έβγαλε το καπέλο του μόλις συνειδητοποίησε ότι στεκόταν μπροστά στην κυρία Μπουμπλέ. Μετά, κοίταξε αριστερά και δεξιά με υπερβολική ανησυχία.

«Τι θέλετε;» τον ρώτησε εκείνη παρατηρώντας τον πίσω από τον χρυσό σκελετό των γυαλιών της. «Τέτοια ώρα κλείνουμε.»

Ο άντρας έσπευσε προς τον πάγκο και άφησε το τετράγωνο ογκώδες πακέτο πάνω στην ξύλινη επιφάνεια.

«Είναι ανάγκη να στείλω ως επείγον αυτό το πακέτο στο Λονδίνο.»

«Τόσο μακριά;» αναφώνησε η κυρία Μπουμπλέ, κάπως παραξενεμένη.

Την εποχή εκείνη οι αποστολές δεμάτων στο εξωτερικό δεν ήταν συνηθισμένες.

«Θα πληρώσω όσο κι αν στοιχίζει. Όμως είναι ανάγκη να φύγει τώρα αμέσως για την Αγγλία» είπε ο άντρας και στράφηκε προς την τζαμαρία για να παρατηρήσει το δρόμο, τεντώνοντας το λαιμό του σαν περισκόπιο.

Η κυρία Μπουμπλέ έκανε τη σκέψη πως αυτός ο άνθρωπος δεν θα πρέπει να ήταν εντελώς στα καλά του. Ταυτόχρονα ένιωσε τυχερή που η άμαξα για την αποστολή δεμάτων δεν είχε φύγει ακόμη για το λιμάνι. Αυτός ο Άγγλος, που έμοιαζε χαμένος, την έκανε να νιώθει κάπως άβολα. Αποφάσισε λοι-

πόν να τον εξυπηρετήσει το ταχύτερο. Του έδωσε ένα σφραγισμένο έντυπο και πήρε το πακέτο από τον πάγκο.

«Είστε τυχερός, κύριε» του είπε προσπαθώντας να τον καθησυχάσει, καθώς το πρόσωπό του μαρτυρούσε μεγάλη αγωνία. «Η τελευταία άμαξα φεύγει αμέσως τώρα.»

Ο άντρας έδειχνε να μην την ακούει. Η κυρία Μπουμπλέ αναστέναξε βλέποντας πως δεν της έδινε σημασία. Ο άντρας έγραφε κάτι ορνηθοσκαλίσματα στο έντυπο αποστολής: ήταν τα στοιχεία του παραλήπτη. Μετά έψαξε στην τσέπη του, έβγαλε ένα τσαλακωμένο χαρτονόμισμα και το έδωσε βιαστικά στη γυναίκα.

«Τι γράφετε εδώ;» ρώτησε η υπάλληλος διαβάζοντας το έντυπο. «Άγκαθα... Μίλερ;»

«Ναι, ακριβώς» απάντησε ο ξένος, φανερά αγχωμένος με την ερώτηση περί κυρίας Μίλερ. Έδωσε στη γυναίκα ένα ακόμη χαρτί με δυσανάγνωστα γράμματα.

«Είναι πολύ σημαντικό το δέμα να συνοδεύεται από αυτό το σημείωμα. Θα της το δώσουν;»

«Οποσδήποτε, κύριε» απάντησε η κυρία Μπουμπλέ παίρνοντας το χαρτί και βάζοντάς το σε έναν φάκελο. «Θα το συμπεριλάβουμε στην αποστολή.»

Ακούστηκε σφύριγμα από το πίσω μέρος του γραφείου. Η άμαξα ήταν έτοιμη να φύγει και ο Πιερ, ο αμαξάς, ειδοποιούσε πριν ξεκινήσει.

Η κυρία Μπουμπλέ πήρε βιαστικά το γράμμα και το πακέτο, παραμέρισε την κουρτίνα και προχώρησε στους πίσω χώρους του ταχυδρομείου. Διέσχισε το μικρό δωμάτιο που ήταν

γεμάτο αρχεία και έφτασε στην πίσω πόρτα, όπου ο Πιερ είχε ήδη ετοιμάσει τα άλογα.

«Το τελευταίο δέμα για το Λονδίνο. Μόλις τώρα μου το έδωσαν.»

Ο αμαξάς έγνεψε καταφατικά. Τοποθέτησε το κουτί στην καρότσα, υπέγραψε την απόδειξη παραλαβής και την έδωσε στην κυρία Μπουμπλέ. Μετά, ανέβηκε στη θέση του, βεβαιώθηκε πως δεν είχε ξεχάσει τίποτα, και χτύπησε τα γκέμια για να κάνει τα δυο μαύρα άλογα να ξεκινήσουν τη νυχτερινή τους πορεία προς το λιμάνι.

Η κυρία Μπουμπλέ περίμενε λίγο, μέχρι να καθεί η άμαξα στο βάθος του δρόμου. Δεν είχε καμιά όρεξη να επιστρέψει στο γραφείο για να εξυπηρετήσει εκείνον τον παράξενο Άγγλο, αποφάσισε όμως πως όσο πιο γρήγορα τελείωνε με δαύτον τόσο πιο γρήγορα θα πήγαινε σπίτι της. Έτσι, διέσχισε τους πίσω χώρους του ταχυδρομείου περνώντας άλλη μια φορά από το δωμάτιο με τα αρχεία, και έκανε την εμφάνισή της στο γραφείο με την απόδειξη στο χέρι.

«Το δέμα μόλις έφυγε για το λιμάνι» πληροφόρησε τον πελάτη, ικανοποιημένη από την αποτελεσματικότητά της. «Πιστεύω πως την ερχόμενη εβδομάδα θα είναι στην Αγγλία.»

Όταν όμως σήκωσε το βλέμμα της και κοίταξε τον άντρα, διαπίστωσε πως κάτι δεν πήγαινε καλά: ήταν κατάσπρος σαν πανί και σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν στο μέτωπό του. Η κυρία Μπουμπλέ είχε το προαίσθημα πως κάτι τρομερό του είχε συμβεί. Ούρλιαξε σχεδόν, όταν ο Άγγλος πήδηξε ξαφνικά πίσω από τον πάγκο και τη γράπωσε με δύναμη.

«Πού είναι η πίσω πόρτα;»

Από την ένταση τα μάτια του φαίνονταν έτοιμα να πεταχτούν από τις κόχες.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η κυρία Μπουμπλέ, που φοβόταν το χειρότερο. «Μετανιώσατε και δεν θέλετε να σταλεί το δέμα;»

«Όχι, όχι, σας παρακαλώ!» απάντησε ο ξένος. «Πρέπει να απασχολήσω τον τύπο που έρχεται κατά δω.»

«Ποιον τύπο;» ρώτησε η υπάλληλος.

Δεν της απάντησε. Εκείνη έστρεψε το βλέμμα προς την τζαμαρία και κατάλαβε τι ήθελε να της πει ο Άγγλος. Από την άλλη μεριά της τζαμαρίας, ένας άντρας ντυμένος στα γκρι προωρούσε με σταθερό βήμα προς το ταχυδρομείο. Το παρουσιαστικό του είχε κάτι τόσο παγερό που καταλάβαινες πως η καρδιά του δεν ένιωθε οίκτο. Τα γυαλιά της κυρίας Μπουμπλέ άρχισαν να τρέμουν πάνω στη μύτη της.

Ήταν έτοιμη να απευθυνθεί στον άντρα με το καπέλο ζητώντας εξηγήσεις για όλη αυτή τη δυσάρεστη κατάσταση, καθώς όμως έκανε να ανοίξει το στόμα της, κατάλαβε πως ήταν πολύ αργά. Ο Άγγλος είχε γίνει καπνός. Το μόνο που μαρτυρούσε το πέρασμά του από εκεί ήταν η διαχωριστική κουρτίνα των πίσω χώρων που σάλευε ακόμη... Μπροστά στην κυρία Μπουμπλέ η γκρίζα μορφή φαινόταν να μεγαλώνει διαρκώς, καθώς πλησίαζε στο ταχυδρομείο.

Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι της και κάρφωσε το βλέμμα στο δεξί της χέρι. Κρατούσε ακόμα το χαρτί που της είχε δώσει ο Πιερ. Ήταν σημαντικό έγγραφο και έπρεπε να το παραδώσει στον ξένο, παρόλο που το μόνο που φαινόταν να νοιά-

ζει εκείνον ήταν πώς να την κοπανήσει. Κρατώντας σφιχτά το χαρτί η κυρία Μπουμπλέ πήρε μια βαθιά ανάσα και όρμησε στους πίσω χώρους του ταχυδρομείου για να τον προλάβει.

«Περιμένετε! Γυρίστε πίσω! Ξεχάσατε την απόδειξη αποστολής!»

Το μεγαλύτερο γεγονός στον κόσμο της επιστήμης

Καθώς η Άγκαθα πήγε να της αλλάξει επίδεσμο, η Μουρίτσα άρχισε να γρυλλίζει. Ήταν καθισμένη πάνω στο κόκκινο μαξιλάρι της με τις χρυσαφίες φούντες, στην αγαπημένη της γωνιά στη σέρα, και δεν είχε καμιά διάθεση να την ενοχλήσει πάλι η Άγκαθα με εκείνη τη δυσάρεστη διαδικασία.

Είχε σκαλίσει με πολλή μανία το χώμα και οι συνέπειες ήταν αρκετά δυσάρεστες. Πριν από μερικές εβδομάδες η Μουρίτσα είχε αποφασίσει να θάψει κάτι κόκκαλα στο πίσω μέρος του κήπου. Εκεί θα ήταν η κρυψώνα της, ένας χώρος μόνο δικός της, και είχε ψάξει πολύ καιρό να βρει το κατάλληλο μέρος. Το πρόβλημα όμως δημιουργήθηκε την ημέρα που έκανε την τρύπα. Το τραχύ χώμα, ανάμικτο με χαλίκι, καθώς και η έλλειψη πείρας, ήταν οι αιτίες που η Μουρίτσα είχε τραυματίσει το πόδι της και η πληγή ήταν πολύ άσχημη.

Η Άγκαθα την είχε μαλώσει που είχε δείξει τέτοια ανευθυνότητα. Ήταν αρχές φθινοπώρου, και οι υποθέσεις του γραφείου ερευνών αυξάνονταν και πληθύνονταν. Η Μουρίτσα έπρεπε να βρίσκεται σε μεγάλη φόρμα για να τις λύνει όσο το

δυνατόν πιο γρήγορα. Ήταν η καλύτερη στο να ανακαλύπτει χαμένα αντικείμενα σε απίθανα μέρη.

Το απόγευμα εκείνο, όταν έφτασαν στη σέρα, η σκυλίτσα έβαλε το πονεμένο πόδι της κάτω από τα πισινά της. Πού ξέρεις; Ίσως, αν το έκρυβε από το βλέμμα της Άγκαθα, να κατάφερνε να την ξεγελάσει, κάνοντάς την να ξεχάσει για λίγο τη θεραπεία. Δυστυχώς για τη Μουρίτσα, όταν το ρολόι του τοίχου στη σέρα σήμανε έξι, το κορίτσι έσπευσε να πάρει το μικρό φαρμακείο από το ράφι, γιατί είχε θυμηθεί πως έπρεπε να καθαρίσει την πληγή της σκυλίτσας. Και παρόλο που η Μουρίτσα άλλα ευχόταν, η Άγκαθα το είχε βάλει πείσμα να μην ξεχάσει ποτέ να κάνει τις αλλαγές.

Ενώ ετοιμάζε ό,τι χρειαζόταν για να καθαρίσει το πόδι της φίλης της, το κορίτσι προσπαθούσε να παρηγορηθεί: τουλάχιστον δεν θα ήταν μόνες, αν ξαφνικά προέκυπτε δουλειά. Ο φίλος της ο Άλφρεντ, ο πιο καλός ντετέκτιβ στη συνοικία του Ιστ Εντ, εδώ και μήνες συνεργαζόταν με το διάσημο γραφείο ερευνών Μίλερ & Τζόουνς. Από τότε που πήρε μέρος σε περίπλοκες υποθέσεις, όπως η κλοπή των πουλιών Έλστερ ή και σε μερικές ακόμη σημαντικές υποθέσεις μυστηρίου, ο Άλφρεντ είχε γίνει η ψυχή κάθε έρευνας. Και το γραφείο ερευνών δούλευε ρολόι.

Τώρα ο Άλφρεντ καθόταν στη μενεξεδιά πολυθρόνα και έβλεπε την Άγκαθα, που πάλευε με το πόδι της Μουρίτσας. Ήταν σκυμμένη δίπλα στη σκυλίτσα και κρατούσε στο χέρι ένα μπουκάλι με οινόπνευμα. Η Μουρίτσα έκανε ό,τι ήταν δυνατόν για να αποφύγει τη θεραπεία, και η Άγκαθα με πολ-

λή δυσκολία κατάφερε να βουτήξει το μπαμπάκι στο οινόπνευμα.

«Μουρίτσα, κάτσε φρόνιμα, αλλιώς δεν θα γίνεις ποτέ καλά! Μην μου πεις ότι πονάς τόσο πολύ!»

Η σκυλίτσα είχε τόσα νεύρα που λίγο έλειψε να αναποδογυρίσει το μπουκάλι με το οινόπνευμα που κρατούσε στο χέρι της η Άγκαθα. Το κορίτσι προσπαθούσε να την πείσει πως έπρεπε να της βάλει οινόπνευμα. Ήταν όμως αδύνατον. Η Μουρίτσα ήξερε πως η αίσθηση εκείνης της ουσίας στο δοχείο δεν θα της ήταν καθόλου ευχάριστη και αγωνιζόταν με τα άλλα τρία πόδια της να αποφύγει κάθε επαφή με το μπαμπάκι.

Ο Άλφρεντ γέλασε βλέποντας τα κόλπα της Μουρίτσας. Ήταν λογικό να αντιστέκεται – το οινόπνευμα τσούζει πάνω στο γδάρισμα. Το αγόρι έστρεψε το βλέμμα του αλλού για να μην βλέπει τη σκηνή. Τρία λεπτά αργότερα, ένας στεναγμός της Μουρίτσας τον έκανε να καταλάβει πως η Άγκαθα είχε κάμψει την αντίστασή της.

Η έντονη οσμή του οινοπνεύματος κυριαρχούσε στο χώρο και ο Άλφρεντ ευχήθηκε να τελειώνει η φίλη του όσο το δυνατόν πιο σύντομα, γιατί είχε αρχίσει να ζαλίζεται. Η σέρα της Άγκαθα ήταν ο τέλειος χώρος για το γραφείο ερευνών, δεν αεριζόταν όμως όσο καλά αερίζεται ένα νοσοκομείο.

Αφού πέτυχε το στόχο της, η Άγκαθα έδεσε ξανά με επίδεσμο το πληγιασμένο πόδι της Μουρίτσας. Μετά, έκλεισε το πορτάκι του φαρμακείου, το έβαλε στη θέση του και κάθισε στο τραπέζι του γραφείου, εξαντλημένη από την προσπάθεια.

«Ελπίζω να γίνει καλά, προτού προκύψει κάποια σημαντική υπόθεση» είπε απηυδισμένη.

«Έλα τώρα, άσε τις υπερβολές» αποκρίθηκε ο φίλος της. «Σε μια δυο μέρες θα είναι καλύτερα. Εξάλλου, θα ήθελα κάτι να συμβεί. Δεν αντέχω άλλο να μένω με σταυρωμένα χέρια.»

Η Άγκαθα δεν ήξερε αν συμφωνούσε. Οι μικρές υποθέσεις, όπως εξαφανίσεις αντικειμένων ή η εξιχνίαση κάποιων μυστηρίων της γειτονιάς, δεν ήταν ζητήματα που απαιτούσαν πολλή έρευνα. Όμως την έπιανε σύγκρουο κάθε φορά που ο Άλφρεντ υπέφερε από ανία. Γιατί, με το που άρχιζε να της παραπονιέται, την επομένη κιόλας βρίσκονταν μπλεγμένοι σε ζητήματα ζωής και θανάτου. Και η στιγμή εκείνη, με τη Μουρίτσα σε ανάρρωση, δεν ήταν η πιο κατάλληλη για να συμβεί κάτι τέτοιο.

«Σου φύλαξα τη σημερινή εφημερίδα» είπε η Άγκαθα, με την ελπίδα πως ο Άλφρεντ θα έβρισκε κάτι να περάσει την ώρα του. «Είναι εκεί που τη βάζω πάντα.»

Ο Άλφρεντ χαμογέλασε με ικανοποίηση. Ένα από τα μεγάλα πλεονεκτήματα του να είναι συνétairos ενός κοριτσιού από την υψηλή κοινωνία ήταν η δυνατότητα να ενημερώνεται για ό,τι καινούργιο συνέβαινε στον κόσμο. Και, το καλύτερο, δωρεάν. Πήγε στο περβάζι της τζαμαρίας και πήρε τους *Τάιμς* από μια στοίβα παλιών εφημερίδων, που η Άγκαθα τις φύλαγε για να έχει στοιχεία τεκμηρίωσης.

Μετά, γύρισε στη θέση του και στρογγυλοκάθισε στην πολυθρόνα του. Έριξε μια ματιά στην πρώτη σελίδα και το πρόσωπό του φωτίστηκε.

«Η Παγκόσμια Έκθεση! Έκαναν τα εγκαίνια!»

Το κορίτσι ξαφνιάστηκε με την αντίδρασή του.

«Η Παγκόσμια Έκθεση; Τι είναι πάλι τούτο;»

«Το μεγαλύτερο γεγονός στον κόσμο της επιστήμης!»

Η Άγκαθα ανακάθισε στη θέση της δίχως να καταλαβαίνει. Ήταν βέβαιη πως αυτό κάτι της θύμιζε, αλλά δεν ήξερε ακριβώς σε τι αναφερόταν ο Άλφρεντ. Εκείνος, πάλι, έμοιαζε να γνωρίζει το θέμα με το νι και με το σίγμα.

«Η Παγκόσμια Έκθεση είναι μια συνάντηση ειδικών, των καλύτερων, των μεγαλύτερων εφευρετών στον κόσμο. Όλες οι μεγαλοφυΐες συναντιούνται κάθε ένα ή δύο χρόνια σε μια πόλη και εκεί παρουσιάζουν τις πιο εντυπωσιακές εφευρέσεις που μπορεί κανείς να δει. Είναι εκπληκτικό! Η τελευταία λέξη της επιστήμης!»

Ο Άλφρεντ μιλούσε τόσο γρήγορα που ήταν σχεδόν αδύνατο να τον παρακολουθήσει κανείς. Το αγόρι έδειξε στη φίλη του το πρωτοσέλιδο της εφημερίδας. Είχε μια τεράστια φωτογραφία με αρκετές προσωπικότητες της επιστήμης που είχαν δώσει ραντεβού στην Έκθεση. Υπήρχαν τριάντα προσκεκλημένοι, και όλοι πόζαραν με τον ίδιο τρόπο, σα να είχαν καταπιεί μπαστούνι. Το κορίτσι χαμογελούσε τώρα με τον ενθουσιασμό του Άλφρεντ, ο οποίος πάντα ήθελε να επιδεικνύει τις γνώσεις του σε επιστημονικά ζητήματα.

«Τη χρονιά αυτή η Έκθεση διοργανώνεται στις Βρυξέλλες, και όλοι λένε πως θα φέρει επανάσταση στον επιστημονικό κόσμο.»

«Και βέβαια, εσύ θα πήγαινες να τη δεις με μεγάλη σου χαρά» πρόσθεσε η Άγκαθα.

«Προφανώς» είπε ψιθυριστά το αγόρι. «Θα έδινα τα πάντα για να είμαι εκεί. Κάθε εφευρέτης που σέβεται τον εαυτό του οφείλει να βρίσκεται στην έκθεση αυτή.»

Η Άγκαθα χαμογέλασε με το στόμφο του Άλφρεντ και κοίταξε τη Μουρίτσα, που ήταν ακόμα ξαπλωμένη στο μαξιλάρι της. Η σκυλίτσα έγλειφε το πονεμένο πόδι της χωρίς να δίνει σημασία στα παιδιά. Δεν σάλεψε ούτε όταν κάποιος χτύπησε την πόρτα της σέρας και η μητέρα της Άγκαθα μπήκε στο γραφείο.

«Σε ψάχνω παντού, αγαπητή μου.»

Ο Άφρεντ αναπήδησε στην απρόσμενη είσοδο της κυρίας Μίλερ και έκανε μια υπόκλιση τόσο βαθιά που παραλίγο να πέσει κάτω. Η μητέρα της Άγκαθα ήταν μια ψηλή και λεπτή κυρία και η εμφάνισή της ήταν τόσο ξεχωριστή που το αγόρι ένιωθε πως όποια φιλοφρόνηση κι αν της έκανε, θα ήταν λίγη. Αυτή, πάλι, πρόσεχε τη συμπεριφορά της υπερβολικά και ανταποκρίθηκε στην υπόκλιση του Άλφρεντ με ένα ευγενικό νεύμα του κεφαλιού της. Η Άγκαθα αναστέναξε με την αφηρημάδα της μητέρας της.

«Μαμά, ξέρεις πολύ καλά πως τα απογεύματα είμαι στη σέρα με τον Άλφρεντ.»

«Σωστά, αγαπητή μου», παραδέχτηκε αδιάφορα η κυρία Μίλερ, «όμως πάντα το ξεχνάω».

Η Άγκαθα δαισθανόταν πως η επίσκεψη οφειλόταν σε κάποιον πολύ συγκεκριμένο λόγο. Η κυρία Μίλερ δεν συνήθιζε να μπαίνει στη σέρα μόνο και μόνο για να δει αν η κόρη της βρισκόταν εκεί. Η αναπάντεχη εμφάνισή της σήμαινε ότι κάτι συνέβαινε.

«Έχει πλέον οριστικοποιηθεί η ημερομηνία διεξαγωγής του τουρνουά μπριτζ» αναφώνησε η κυρία Μίλερ με χαρά.

Το κορίτσι επιβεβαίωσε τις υποψίες του. Και ένιωσε έναν πονοκέφαλο πιο δυνατό και από αυτόν που της προκαλούσε η θεραπεία της Μουρίτσας.

«Αγαπητή μου, ξέρω πως τα απογεύματα είσαι απασχολημένη με τον φίλο σου. Ελπίζω όμως πως θα βρεις λίγο χρόνο για να με βοηθήσεις να κάνω εξάσκηση.»

Το δαντελένιο ύφασμα στο φόρεμα της κυρίας Μίλερ τσιττώθηκε, καθώς εκείνη μιλούσε με τσιριχτή και δυνατή φωνή. Ο Άλφρεντ σκέφτηκε πως θα ήταν πολύ δύσκολο να αναπνέει κανείς φορώντας ένα τόσο εφαρμοστό φόρεμα.

«Επειδή ο πατέρας σου λείπει σε ταξίδι, χρειάζομαι όσο ποτέ άλλοτε τη βοήθειά σου για να προπονηθώ» συνέχισε η κυρία Μίλερ. «Πέρσι ήμουν φιναλίστ του τουρνουά, φέτος όμως το τρόπαιο δεν θα μου γλιτώσει!»

Η Άγκαθα ένιωσε να ζαλίζεται και παραλίγο να σωριαστεί. Θα προτιμούσε να τη βάλουν σε κατσαρόλα με καυτό λάδι παρά να υπομείνει αυτό που την περίμενε. Δεν υπήρχε τίποτα χειρότερο από το να περάσει το απόγευμά της παίζοντας μπριτζ με τη μητέρα της. Τα παιδαριώδη κόλπα και ο τρόπος που έπαιζε η κυρία Μίλερ της έφερναν πάντα πονοκέφαλο.

Χωρίς αμφιβολία, η μητέρα της γνώριζε πόσο απρόθυμη ήταν η Άγκαθα να παίξει μαζί της. Κρατούσε, λοιπόν, έναν άσο στο μανίκι. Έτσι, όταν η μικρή άρχισε να κουνάει αρνητικά το κεφάλι της στο αίτημά της, εκείνη έβγαλε ένα φάκελο από την τσέπη της και της τον έδωσε.

«Για να μην μου κάνεις μούτρα, σου έφερα ένα δώρο.»

Η Άγκαθα πήρε το φάκελο δύσπιστα. Ήξερε πως η μητέρα της ήταν ικανή για κάθε είδους τεχνάσματα. Όταν όμως άνοιξε το φάκελο και είδε το περιεχόμενο, έμεινε κατάπληκτη.

«Δύο εισιτήρια για τον κινηματογράφο;»

«Μάλιστα, αγαπητή μου» αποκρίθηκε η κυρία Μίλερ απολαμβάνοντας το θρίαμβό της. «Μου τα έδωσαν χθες στη λέσχη. Και αποφάσισα να σας τα δώσω για να πάτε εσείς οι δυο σήμερα το απόγευμα. Το έργο είναι ό,τι πρέπει για παιδιά.»

Ακούγοντας τη λέξη «κινηματογράφος» ο Άλφρεντ ξέχασε αμέσως τους καλούς του τρόπους και όρμησε προς την Άγκαθα για να διαπιστώσει αν ήταν αλήθεια.

Η κυρία Μίλερ, χαρούμενη για τη νίκη της, ετοιμάστηκε να βγει από το δωμάτιο, αλλά το βλέμμα της έπεσε στο δεμένο πόδι της Μουρίτσας, η οποία παρέμενε ξαπλωμένη στο μαξιλάρι της.

«Σκάρλετ! Πάψε να γλείφεις τον επίδεσμο! Οι σκυλίτσες της υψηλής κοινωνίας δεν κάνουν τέτοια πράγματα!»

Η Μουρίτσα τινάχτηκε πάνω και γρύλλισε ακούγοντας την τσιριχτή φωνή της γυναίκας. Σταμάτησε αμέσως το γλείψιμο και στήριξε το ρύγχος της στο μαξιλάρι. Στο μεταξύ, η κυρία Μίλερ επιθεωρούσε την κόρη της.

«Άγκαθα, ίσιωσε το κορμί σου. Στέκεσαι λες και ετοιμάζεσαι να πας να πουλήσεις χόρτα στη λαϊκή.»

Ο Άλφρεντ προσπάθησε και αυτός να ισιώσει το κορμί του, από φόβο ότι θα ερχόταν και η δική του σειρά. Ευτυχώς, η μητέρα της Άγκαθα αποφάσισε να μην σχολιάσει τίποτα άλλο

από όσα δεν της άρεσαν και στράφηκε προς την πόρτα ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στη Μουρίτσα.

«Αγαπητή μου, άλλαξες σήμερα τον επίδεσμο στη Σκάρλετ;»

Η Άγκαθα ξεφύσηξε με αγανάκτηση. Κανείς στο σπίτι των Μίλερ δεν πρόσεχε τη Μουρίτσα πιο πολύ από αυτήν.

«Και βέβαια, μαμά, όπως κάθε απόγευμα.»

«Ελπίζω να μην το ξεχνάς. Η Σκάρλετ ανήκει στον θείο σου και είναι υποχρέωσή σου να τη φροντίζεις.»

Η γυναίκα σήκωσε ψηλά το κεφάλι της, σχεδόν μέχρι το ταβάνι, και βγήκε κλείνοντας πίσω της την πόρτα της σέρας.

Ο Άλφρεντ, που δεν μπορούσε να πιστέψει όσα άκουγε, βεβαιώθηκε ότι η κυρία Μίλερ είχε φύγει και ξέσπασε σε γέλια.

«Σκάρλετ τη φωνάζει;»

«Ναι, έτσι προτιμάει» είπε η Άγκαθα με έναν τόνο παραίτησης. «Λέει πως είναι πιο σικ. Ένα όνομα που δεν αρέσει καθόλου ούτε στη Μουρίτσα ούτε σε μένα.»

Το αγόρι προσπάθησε να συγκρατήσει το γέλιο του. Η κυρία Μίλερ είχε πραγματική μανία με τους καλούς τρόπους!

«Τέλος πάντων, το ξέρεις πως η μητέρα σου έχει πιο πολλά νεύρα από σένα» είπε για να ηρεμήσει τη φίλη του. «Μην της δίνεις σημασία.»

«Δεν την αντέχω» μουρμούρισε εκείνη με θυμό. «Η Μουρίτσα είναι φίλη μου και δεν ανήκει σε κανέναν. Το ξέρω, βέβαια, πως την έφερε ο θείος μου στο Λονδίνο όταν ήταν μικρή, όμως η μητέρα μου εξακολουθεί να πιστεύει πως αυτός είναι το αφεντικό της.»

Η Μουρίτσα συνέχισε να γλείφει το πόδι της χωρίς να τους δίνει σημασία. Ο Άλφρεντ θυμήθηκε την ιστορία της σκυλίτσας. Είχε γεννηθεί στην Ινδία και τα παλιά της αφεντικά δεν ήθελαν να την κρατήσουν γιατί είχε δύο ουρές. Χάρη στον θείο της Άγκαθα, η Μουρίτσα μεταφέρθηκε στην Αγγλία και περνούσε τη ζωή της σαν σκυλίτσα σαλονιού· όμως τόσο ο θείος όσο και η ανιψιά του ήξεραν πως επρόκειτο για ένα ζώο εντελώς ιδιαίτερο.

Τώρα ο Άλφρεντ είχε μείνει κατάπληκτος που η σκυλίτσα δεν έδειχνε να ενοχλείται όταν κάποιος τολμούσε να τη φωνάξει με άλλο όνομα. Η Βικτόρια Σκάρλετ Τζόουνς-Μπόχερμερ, γνωστή και ως Μουρίτσα, ήταν πολύ ξεχωριστή, όχι μόνο λόγω της εμφάνισής της αλλά και λόγω του χαρακτήρα της. Αρκετές φορές εκείνη και ο Άλφρεντ είχαν τσακωθεί. Το αγόρι ακόμη θυμόταν πόσο δύσκολα είχε κερδίσει την εκτίμησή της. Αν δεν της είχε σώσει τη ζωή, πριν από λίγους μήνες, θα εξακολουθούσαν να τα πηγαίνουν σαν το σκύλο με τη γάτα.

«Βρε, κακό που με βρήκε με αυτό το τουρνουά μπριτζ!» γκρίνιαξε η Άγκαθα, καθώς σκεφτόταν την επίσκεψη της μητέρας της. «Θα περάσει όλη την εβδομάδα με το μυαλό της κολλημένο στο τουρνουά και θα με κυνηγάει συνέχεια για να κάνει εξάσκηση! Αφού το ξέρει πως παίζει καλύτερα από όλους στο πλοίο!»

«Πλοίο;» ρώτησε παραξενεμένος ο Άλφρεντ.

«Ναι» αποκρίθηκε το κορίτσι. «Το τουρνουά γίνεται σε ένα πλοίο στις όχθες του Τάμεση. Διάρκει μια ολόκληρη μέρα. Αρχίζει μόλις πέσει η νύχτα και τελειώνει τα χαράματα της επο-

μένης. Δεν ξέρω ποιανού ιδέα ήταν, όμως μου φαίνεται εξωφρενική.»

Ο Άλφρεντ σκέφτηκε πως η Άγκαθα έμοιαζε πια όλο και περισσότερο στα κορίτσια του Ιστ Εντ. Μπορεί αυτό να συνέβαινε και λόγω της στενής παρέας τους. Ίσως δηλαδή και ο ίδιος, με την αποφασιστικότητα που τον χαρακτήριζε, να είχε βοηθήσει αυτό το πλουσιοκόριτσο να εκφράζεται πλέον πολύ πιο άμεσα και θαρραλέα από οποιοδήποτε άλλο κορίτσι της τάξης του. Η σκέψη αυτή τον έκανε χαρούμενο.

Η Άγκαθα αναστέναξε για τελευταία φορά και έριξε μια ματιά στα εισιτήρια που κρατούσε.

«*Ταξίδι στη σελήνη* του Ζωρζ Μελιές»¹ είπε διαβάζοντας τον τίτλο της ταινίας. «Ίσως να μην είναι και τόσο κακή. Θα είχατε την ευγενή καλοσύνη να με συνοδεύσετε;»

Ο Άλφρεντ ένιωσε έκπληξη από τον παιχνιδιάρικο τόνο της φωνής της.

«Πώς θα μπορούσα να αντισταθώ σε τέτοια πρόσκληση;» απάντησε αρπάζοντας το ένα εισιτήριο από το χέρι της Άγκαθα. «Θα έδινά τα πάντα για να δω από κοντά μια εφεύρεση όπως ο κινηματογράφος.»

* Ασπρόμαυρη, βουβή, γαλλική ταινία του 1902, η πρώτη ταινία επιστημονικής φαντασίας στην ιστορία του κινηματογράφου.